

מראי מקומות - חגיגה

ו:

א. ואי ס"ד עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הוא, מי איכא מידי וכו'

ולכא' יש להק', וכן הק' רעק"א, הא לכא' יש להעיר כן גם לר"ע, דהא קרבנות אלו הוקרבו קודם מתן תורה, וא"כ לכא' אף לדבריו לא נצטוו עדיין על הפשט ונתוח, והניח רעק"א זה בצ"ע. וכ' השיח יצחק דלר"ע ל"ק, די"ל דס"ל דכי היכי דאותם המצוות שנאמרו בסיני נתבארו אז בדקדוקיהם ופרטותיהם, גם מצות תמיד שנאמרה לדידי' קודם מתן תורה, נתבאר בפרטותיה דטעונה הפשט ונתוח, משא"כ לר"י, אי ס"ל דעולת תמיד הוא, א"כ צ"ל דנצטוו רק בכללות, דומיא דמצוות סיני לדידי', ורק לבסוף נצטוו על הפשט ונתוח, ומי איכא מידי וכו'.

ב. ר' עקיבא הא נמי כדאמרן

הק' רעק"א, איך מוכח מר"ע דעולת תמיד הוא, הא לא אמר אלא דבסיני נאמרו הכללות והפרטות, אבל קודם הדיבור י"ל דלא נצטוו כלל על התמיד, וס"ל דעולת ראיי' הוי, וצ"ע.

ג. יש בשמחה שאין בשתיהן

כ' תוס' בשם התוספתא דגרס שיש בשמחה תשלומין, מה שאין בשתיהן, וכ' דגמון לא הזכיר זה, דס"ל דגם באינך יש להם תשלומין. ולכא' תמוה, מה שייך לומר דשמחה יש בה תשלומין, הרי שמחה הוא חיוב חדש בכל יום מהז' ימים, ואם לא אכל שלמי שמחה בא' מן הימים, מה שייך להשלימה ביום אחר, ע' בטורי אבן (אבנ"מ, ובהגה"ה שם) ובשיח יצחק מש"כ בזה.

ד. שבטו של לוי שלא עבדו ע"ז, הן הקריבו אותה

הק' המשנה למלך (תמידין א, א), הא שאלה הגמ' במו"ק (ט"ו) דמנודה מהו לשלוח קרבנותיו, והביאה הגמ' ראי' מהא דישאל שלחו קרבנותיהם במדבר, אף דנזופין היו, ולכא' זה סותר לגמ' כאן, דנקטה דהקרבנות היו משבט לוי דוקא, שלא היו בנזיפה, והניח בצ"ע. וכ' האבן האזל (שם) ליישב ע"פ מה דאי' בזבחים (י), דעולה דורון היא, ולכן ביאר דסוגיין מיירי בעולה, וכיון דדורון היא, לא רצה הקב"ה לקבל דורון מנזופין, משא"כ בקרבנות חיוב, כגון חטאת וכדו', אז שפיר היו יכולים לשלוח קרבנותיהן, כיון דלא הוו דורון.